

LBRIS

We know
books

LEODORA DARLINGTON

FOȘTII

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRU SZÓLLÓ

LITERA
București

1

Acum

Ceea ce nu-ți spune nimeni despre trădare e că te devorează lent. Multă vreme după tonurile ridicate și ușile trântite, după lacrimi – dacă se varsă ceva lacrimi –, trădarea își face cuib acolo unde stau Sentimentele tale Frumoase și începe să roadă la amintiri dragi, încredere, intimitate. Roade până când te găurește de tot și nu-ți mai rămân neatinse decât paranoia și senzația foarte clară că ai iubit un străin.

De paranoia și de singurătate mă mai agăț și eu în timp ce soțul meu plânge în camera alăturată. Îmi dă prin gând să-i bat în perete, să-i zic să tacă. Muzica și râsetele încă vibrează prin podea de la petrecerea de jos, dar îmi fac griji că-l aude lumea. Deja am fost umilită destul; nu mai vreau să audă și străinii cum se duce de râpă căsnicia noastră.

Un bocet vlăguit pătrunde în cameră, iar eu strâng tare din pumni. Închid ochii și respir într-un ritm domol. Nu înțeleg exact de ce el e cel care se face fărâme, când tot el e cel care ne-a distrus relația, dar asta e. Cândva, m-aș fi dus și l-aș fi cuprins în brațe. M-aș fi făcut moale, pliabilă. Ca o petală în jurul unei viespi.

Așa m-o fi crescut mama, dar m-am săturat de multă vreme să văd femeii ca ea încercând să șteargă praful din ochii bărbaților în timp ce ele au bârne în ochi. Bârne pe care bărbații le înfig de obicei.

Jos, cineva schimbă melodia cu „Dancing Queen“, piesa formației ABBA. O durere surdă începe să-mi zvâcnească în degetul mare și-mi dau seama că încă strâng cuțitul de bucătărie în mână. Vârful cărnos al degetului îmi apasă pe marginea boantă a tășului de oțel, deasupra mânerului. Îmi impun să-i dau drumul. Pentru o clipă, mi se pare că nu pot. Că nu vreau. Dar apoi îmi aduc aminte de sângele pe care îl am deja pe mâini, ce încă îmi sunt mânjite după atâția ani. De izbucnirile violente de furie pe care nu mi le amintesc limpede. Și cum fantoma acelei bezne prinde să mă bântuie din nou, bag cuțitul dedesubtul pernei curate și răcoroase de pe patul din camera de oaspeți.

Nu pot să las să mi se dezlănțuie furia aceea cumplită. Nu din nou.

Uneori mă întreb dacă, în cazul în care ne-am fi întâlnit într-un alt moment, într-un alt loc, lucrurile ar fi stat și ele altfel. Nu cred că a existat vreodată posibilitatea unui final fericit. Erau atâtea lucruri între noi – un trecut comun atât de îndelungat, atât de mult sânge – încât felul în care s-au aranjat lucrurile e destul de potrivit.

În ciuda acestui fapt, chiar cred că e păcat că situația stă astfel. Chiar te-am iubit. Cred. Probabil.

Cu siguranță că ți-aș fi dat aproape orice mi-ai fi cerut. Însă cred că, odată stabilită miza, ți-ai dorit ceva ce eu pur și simplu nu puteam să-ți dau.

Îmi pare rău pentru tot ce-am făcut.

Îmi pare rău pentru tot ce-ai îndurat din cauza mea.

Dar acum, după toate câte s-au întâmplat, mă gândesc că e timpul să cădem amândoi de acord: ceea ce e între noi trebuie să înceteze. Oricât de diferite ne-ar fi părerile, nu cred că te-ai contrazice cu mine în privința asta. Oricât de diferite ne-ar fi părerile, cred că ai fi de acord că numai unul dintre noi poate să scape cu viață din căsnicia asta.

2

Atunci

Arta de-a urmări pe cineva fără să fiu văzută e una pe care o stăpânesc bine, dar în după-amiaza asta chiar sper să fiu. Văzută, vreau să zic. E o după-amiază surprinzător de însorită de Ajun de Crăciun, iar eu stau într-o hală plină de restaurante și de fast-fooduri din East London și mă prefac că lucrez la rabla mea de laptop, pe jumătate paralizată de dorința de a fi observată și, deopotrivă, de o teamă cumplită la gândul că asta chiar ar putea să se întâmple. El se află la câteva bănci distanță de mine, cu un zâmbet răvășitor de arătos pe față, în timp ce ascultă spusele bărbatului brunet care stă lângă el. Privirea mi se oprește la umerii lor lipiți unul de celălalt, ce se împing cu putere, și mă întreb cum ar fi ca umărul lui să fie lipit de al meu. Mă întreb cum ar arăta, într-o casă a noastră, bradul împodobit cu prea multă beteală, din spatele lui. Deși, în momentul ăsta al vieții mele, să nu mă simt singură de Crăciun ar fi un veritabil miracol de Crăciun.

Din când în când, îl pierd din vedere, în timp ce capetele înșirate ca pe un abac se tot mișcă printre noi, dar mi-e destul, pentru moment. Ca la un semnal, de

parcă ar vrea să mă împiedice să mă îmbuib tot sorbindu-l din ochi, grupul așezat la masa mea, alcătuit din tineri de douăzeci și ceva de ani, se strânge ca să facă loc pe bancă unui nou prieten, ascunzându-l de ochii mei pe bărbatul pe care am venit să-l văd. Tinerii cu pricina zbiară și fac poze, cu gurile căscate, cu ochii lucind. Poate că aș fi și eu la fel de veselă dacă aș fi dat pe gât o sticlă și jumătate de prosecco.

Pentru o clipă, degetele mele scurte, cafenii, lipsite de bijuterii, rămân nemișcate deasupra tastaturii, în timp ce testul afișat pe monitor – unul de tastare rapidă – a ajuns cu cronometrul la zero. Mi-e greu să nu pierd vremea fixându-le cu privirea, dezamăgită, pe tinerele din jurul meu. Nu-mi permit prea des să arunc atâția bani ca să arăt cum arată ele. Nici măcar nu-mi permit să stau aici, dând peste cap pahare de *flat white*¹ cu lapte de ovăz, care costă aproape patru lire bucata, dar el e aici, așa cum știam că o să fie. Ce, n-are voie fata să se răsfețe puțin?

Îmi imaginez cum ar fi viața dacă el ar fi al meu. De fapt, nu-mi „imaginez“, fiindcă n-am avut niciodată creativitatea necesară, dar mă includ în crâmpieie din ceea ce-am văzut. Soțul și soția care-mi sunt vecini și care alcătuiesc o pereche fericită, posesorii unui cărucior de șase mii de lire (l-am căutat eu pe Google). Tinerii proaspăt căsătoriți care se iubesc de nu mai pot în ultimul sezon din reality-show-ul meu preferat. Pot să iau bisturiul imaginației mele limitate și s-o decupez pe tânără, s-o scot din imagine și să mă pun pe mine

¹ Băutură pe bază de cafea, care combină espresso cu lapte aburit, remarcată prin gustul intens de cafea, mai puternic decât cel al unui latte

în locul ei. Și făcând asta, îmi dau seama cum aş putea să fiu fericită cu El. În siguranță, măcar o dată-n viață.

- Altceva? Întrebă o voce din spatele meu.

Tresar, speriată. Personalul incredibil de prietenos de-aici are un mod incredibil de silențios de-a ține se furia pe la spate.

Ochii mei încearcă să vadă prin puhoiul de oameni. Să vadă dacă m-a văzut el. Dacă își dă seama că sunt aici, o să încerce să afle de ce, și nu sunt sigură că scuza mea penibilă o să fie suficientă.

- Aăă... da. Încă un *flat white* cu lapte de ovăz, vă rog!

- Sigur! Vine imediat!

Anxietatea amplificată de cofeină face să-mi crească ușor ritmul bătăilor inimii. Nu-mi dau seama dacă omul meu s-a uitat încoace. Un gol pare să se formeze în marea de capete, dar e umplut rapid de un cuplu între două vârste, care ia loc la vreo două bănci mai în jos. Privirea mi se oprește asupra felului în care bărbatul o apucă pe femeie de cot ca s-o ajute să se așeze, iar mâna ei palidă cuprinde ceea ce văd acum că e un pântec rotunjit. Mă bucur din toată inima pentru ea. Mă înspăimântă forța Dorinței care mă sfâșie pe dinăuntru. Îmi duc mâna la pântecul meu plat.

Ajung la concluzia că dacă eu nu-l văd, atunci cu siguranță că nici el nu mă vede pe mine, deși îmi dau seama că s-ar putea să cad victimă unei logici de copil mic. Sinceră să fiu, nu sunt sigură că James m-a văzut vreodată cu adevărat. L-am întâlnit pentru prima oară acum un an, atunci când mi-a făcut turul biroului. Eu îi zic birou; de fapt, e vorba de o cameră minusculă, dintr-un spațiu comun de lucru. Afacerea deschisă împreună cu fratele lui, Will, era încă în faza incipientă, deși se dezvoltase repede, iar cei doi se treziseră cu mai

mulți angajați și administratori decât puteau să ducă. Afacerea, East London Chill, era o fabrică de bere organică cu infuzie de ulei de canabis. A fost o inițiativă ce a avut succes rapid. Am fost a treisprezecea angajată care s-a alăturat companiei și-mi plăcea să cred că asta îmi purta noroc, în ciuda faptului că eu, fără pic de experiență, reprezentam întregul departament de resurse umane al companiei, pe lângă rolul meu de office manager. Acum suntem treizeci, și tot eu reprezint întregul departament de resurse umane.

Din fericire, James e un șef ca lumea. Muncitor, corect și bun la suflet. S-a străduit din răspuțeri să-l determine pe frate-său, Will, să se țină de treabă (deși, indiscutabil, s-ar putea ca Will să fi rămas fără angajate cu care să se culce, după ce le-a avut pe toate). Tocmai simțul de nezdruccinat al Binelui pe care îl are m-a atras la el, și tocmai asta e motivul pentru care n-am nici o șansă. Asta, și gropițele pe care le face în obraji ori de câte ori încearcă să-și înăbușe râsul. Zelul de care dă dovadă când vine vorba de lucrurile mici, când vrea să afle de ce și cum funcționează lucrurile, făcând cele mai banale procese să pară interesante. Ușurința cu care îi scapă laudele din gură - ușoare, dar sincere -, de m-aș scâldea în ele. Pasiunea lui. Hotărârea lui. Apropierea lui de oameni.

E Fain să-mi placă James. Dacă ședințele de psihoterapie pe care nu mi le permit m-au învățat un lucru, m-au învățat că obișnuiesc să fiu atrasă de bărbații nepotrivii precum molia de flacăra. Ședințele de psihoterapie și ce-a pățit soră-mea.

Nu-mi place să mă gândesc la asta. Numai gândindu-mă, îmi vine să-mi jupoi pielea de pe mine și să mă ascund în ea.

Ar dura.

Și aș merita să mă doară.

Totuși, deși încep să am gusturi mai bune în materie de bărbați, am multe traume de vindecate. Prea multe ca să-mi permit să mă apropiu de altcineva. Atât timp cât îl țin pe James la distanță, atât timp cât îmi permit doar să visez la el cu ochii deschiși, amândoi putem să rămânem în siguranță.

Marea de trupuri dintre noi se mișcă din nou, iar o fericită despărțire a valurilor mi-l readuce aproape. Poartă un pulover care pare moale și o pereche de blugi, iar Will, elegant, la costum, ca de obicei, e lângă el. Au avut mereu o forță de tip yin și yang, iar firea zgomoasă, impulsivă și necugetată a lui Will completează perfect calmul liniștitor al fratelui său. Chiar și la nivel vizual, părul de culoare închisă și ochii albaştri ai lui Will par să provoace dinadins blondul-nisipiu al lui James și irisurile lui căprui. Cei doi frați par opuși din toate punctele de vedere, în afară de timbrul vociilor lor. Uneori mă întreb cât o să treacă până când din frecuşurile dintre ei o să izbucnească un foc care să le mistuie afacerea din temelii.

- Un *flat white* cu lapte de ovăz!

Tresar, iar mâna îmi sare în sus de surprindere și dărâm paharul cu apă din fața mea. Direct pe laptop.

- La naiba!

Mă aștept ca laptopul să pocnească, să trosnească și să explodeze spectaculos, sau măcar să scoată un sfârâit ușor. În schimb, ecranul pâlpâie lent și se stinge în tăcere. Blestemându-mi neîndemânarea incurabilă, iau laptopul, îl întorc pe-o parte și îl scutur. Chelnerița din spatele meu turuie întruna, măcinată de o îngrijorare inutilă:

- O, Doamne! Îmi pare rău! Sunteți în regulă?

Străduindu-mă din răspuțeri să îndrept o boroboacă de neîndreptat, aplatizez laptopul cât pot de bine, iar apoi îl întorc pe partea din față, ca să se scurgă apa din el. Laptopurile de rezervă de la serviciu sunt și mai vechi și cu și mai multe probleme decât ăsta, și chiar dacă Will a spus că-și fac treaba, el oricum nu lucrează îndeajuns de mult încât să-și poată da seama dacă afirmația lui se verifică sau nu.

- Mi-ar prinde foarte bine niște șervețele, vă rog! zic eu.

Chelnerița bate din palme, hotărâtă, în semn că e de acord.

- Da, desigur!

În clipa în care îmi iau ochii de la harababura din fața mea, întețenesc. I-am pierdut o clipă din vedere pe cei doi frați, iar acum, când mă uit la locul în care erau, văd că au dispărut amândoi.

Panica își înfige ghearele în spațiul dintre fălcile mele și strânge, încleștându-mi-le. În timp ce ochii îmi fug prin toată incinta, încerc să rămân nemișcată. Mă străduiesc să nu se vadă foarte tare că scanez întreg spațiul cu privirea, ca să nu mă dau de gol că-i urmăresc pe James și pe Will. Păstrându-mi capul pe umeri, nu pot decât să...

- Natalie!

Întorc brusc capul. James stă în spatele meu, cu riduri abia vizibile la coada ochilor, luminându-se la față de parcă tocmai i-a devenit ziua mai frumoasă pentru că a dat cu ochii de mine. În mâini ține câțiva pumni zdraveni de șervețele luate de la bar.

- O, Doamne, James!

Mă pricep să simulez surpriza. Mă pricep să simulez o grămadă de lucruri. Dar știu că James vine mereu în locul ăsta, cu laptopul, ca să lucreze, și știu că pentru azi își planificase o întâlnire cu Will și cu proprietarul.

- Am auzit tărăboiul tocmai din partea cealaltă a sălii. M-am gândit s-o scutesc pe chelneriță de un drum.

- Ăă... mersi!

Îmi silesc corpul să se relaxeze.

- Uite, lasă-mă pe mine!

James începe să șteargă masa, dându-mi voie să iau un pumn de șervețele de la el și să șterg aparatul stricat.

- Îmi pare rău pentru laptopul tău.

Ridic din umeri.

- Oricum e o rablă!

- Ar trebui ca șeful să-ți cumpere altul, spune James, aruncându-mi un zâmbet complice. E ocupat? întrebă el, arătând spre locul gol din fața mea.

Dau din cap, încercând să-mi temperez entuziasmul ce crește vertiginos. James se sprijină de masă în timp ce se strecoară pe bancă. Îmi impun să nu mă zgâiesc la mușchii antebrațelor lui, care se încordează preț de o clipă.

- Te rog, nu-mi spune că lucrei în Ajunul Crăciunului! exclamă el, arătând spre laptopul pe care l-am lăsat cu fața în jos, ca să se usuce. Știu că eu trebuie s-o fac ca să-mi plătesc păcatele, dar dacă Will ți-a cerut să...

- Nu, răspund eu, ridicându-mi brusc palmele ca să-i transmit fără echivoc că sunt sinceră. Nu, crede-mă, nu-i nimic care să aibă legătură cu serviciul.

În ochii lui nu se citește nici măcar o urmă de bănuială. Nu se poate să mă fi văzut stând la pândă pe-aici.

- E și Will cu tine?

James clatină din cap, iar mie mi se face rușine de cât de repede îmi sporește iarăși entuziasmul.

- Nu, a plecat să-și întâlnească niște prieteni. I-am zis că o să te salut și că o să te salvez din necazul cu laptopul, după care mai trimit repede niște e-mailuri, răspunde el, iar apoi își înclină capul într-o parte. Știi, eu sunt pe-aici tot timpul. Cum de nu te-am mai văzut până acum?

Mi se strânge stomacul.

- Păi, de obicei prefer să stau într-o cafenea care e mai aproape de apartamentul meu, dar era închisă. Mi-am adus aminte că mi-ai recomandat locul ăsta, însă nu mă gândeam că o să fii aici tocmai azi.

Mint.

James îmi aruncă o privire; nu-mi dau seama dacă e complice sau curioasă.

- Care-i fa...?

- Oricum, dă-mă încolo pe mine! Nu pot să cred că lucrezi în Ajunul Crăciunului.

James scoate un hohot de râs care îi vine din adâncul pieptului, învăluindu-ne pe amândoi într-o căldură blândă. Dacă avea de gând să mă ia la întrebări, se pare c-a uitat repede de planul ăsta.

- E adevărat, răspunde el, dar ăsta-i prețul pe care îl plătești dacă ești șef.

Chelnerița îmi apare din nou în raza vizuală, parcă plutind, și-mi pune cafeaua în față. Îi mulțumesc fără să-mi iau ochii de la James, în timp ce încerc să-mi dau seama dacă el a ghicit că-l duc de nas. Dacă miroase înșelăciunea și disperarea.

- Păi, dacă vrei să-i tragi tare cu munca, nu vreau să te rețin.

Am observat deja privirile fugare pe care le tot aruncă spre MacBook-ul ce i se ițește din rucsac. Oboseala care îi străbate fugitiv figura. Will și-a arogat rolul de Domnul Carismă, neșovăind niciodată să se ofere voluntar dacă e vorba de o întâlnire în care să-i prezinte mostre vreunui nou distribuitor, după care își petrece câte o după-amiază râzând și tândălind la o bere. James e cel care se ocupă de registre, care are grijă să fie livrate comenzile la vreme și care îi menține în grafic pe noii angajați lipsiți de noțiunea timpului. Fără el, afacerea s-ar duce în mod sigur de râpă sau ar deveni într-un totu haotică.

- Dar cred că meriți și tu o pauză, nu-i așa? adaug eu.

Lui James îi revine zâmbetul, își lasă umerii lași să i se destindă și scapă un oftat.

- Cel mai probabil, ai dreptate! răspunde el, iar apoi face semn din bărbie spre cafeaua mea. Dar tu? Schimbăm și noi asta cu ceva mai tare?

L-am văzut deja dând o bere pe gât... sunt sigură că altminteri nu mi-ar fi făcut o astfel de propunere. James s-a priceput mereu la păstrarea unor limite în relațiile cu angajații, pe când Will n-a făcut-o. Dar acum vrea să bea ceva. Cu mine.

M-aș fi mulțumit și dacă aventura mea s-ar fi limitat la a-l privi de la distanță. E mai bine decât să stau singură acasă, tentată să caut tovarășia unei mame care și-a însușit arta unei cruzimi atât de degajate, încât nu-ți dai seama c-ai fost rănit decât după ce te trezești sângerând, multe ore mai târziu. Dar asta... asta e tot ce-am visat vreodată.

- Cred că mi-ar plăcea, răspund eu, cu o relaxare pe care n-o simt.

- Excelent!

Pe față i se întipărește un zâmbet larg, ștregăresc, atât de îmbietor încât mi se cam taie respirația la vederea lui. Îi zâmbesc și eu la fel de larg, ignorând neliniștea care-mi tot sporește în adâncul minții. Avem exact energia a doi adolescenți care chiulesc de la școală.

- Ce ți-ar plăcea? întrebă el.

Ce ar comanda fata cool și atrăgătoare?

- Pornind de la premisa că localul ăsta n-are în stoc beri de-ale noastre, o să comand una clasică, te rog.

El ridică din sprâncene.

- Aha, deci ești pusă pe treabă!

Eu râd.

- Da, așa-i!

- Știi ceva? Îmi iau și eu la fel.

James se ridică de pe scaun și dă să se îndrepte spre bar, dar ceva îl face să se întoarcă din drum.

- Ei bine, e Crăciunul... să fie două de căciulă?

- Servirea *merge* cam încet...

El îmi face cu ochiul și apoi o ia din loc fără să mai spună nimic. Iar în timp ce ajunge la bar și se apleacă peste teighea ca să comande băuturile de la barman, simt cum mi se schimbă ceva în creier, cum iese la suprafață o întrebare pe care imediat mă străduiesc să o împing înapoi în străfunduri. Dar nu pot să scap de senzația că mă joc cu focul. Până când sunt sigură că n-o să se mai întâmple niciodată ce s-a întâmplat cu foștii mei iubiți, trebuie să păstrez distanța față de posibili parteneri romantici. Dar James... James nu seamănă cu nici unul dintre cei cu care am ieșit de-a lungul vremii. Cel mai rău lucru de care poți să-l acuzi e faptul că-i plicticos. Și chiar și-așa, domnul *Două-Clasice* îmi arată că s-ar putea să fie mai distractiv decât l-aș fi bănuț eu c-ar fi.